אחוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו

פיגול וחייבין עליו כרת ילמחר פסול חזר וחישב בין חוץ לזמגו בין חוץ למקומו פסול

ואין בו כרת ואי שלא במקומו כמקומו דמי

האי פסול פיגול הוא אמר מר זומרא יזריקה

דשריא בשר באכילה מייתא לידי פיגול זריקה

דלא שריא בשר באכילה לא מייתא לידי

פיגול א"ל רב אשי למר זומרא מנא לך הא

דכתיבאו יואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו

פיגול יהיה מי שפיגולו גרם לו יצא זה שאין

פיגולו גרם לו אלא איסור דבר אחר גרם לו

אי הכי איפסולי נמי לא ליפסל אמר רב נחמן

בר יצחק מידי דהוה אמחשבת הינוח ואליבא

לברבי יהודה ריש לקיש אמר לעולם פסול

ממש ושלא במקומו כמקומו דמי ולא קשיא

כאן שנתן בשתיקה כאן שנתן באמירה בי תנן

חישב ליתן יו את הניתנין לממה למעלה

למעלה לממה ₪ עד מידי רהוה אמחשבת

הינוח ואליבא דרבי יהודה כו'וּ רבי יוחנן אמר

אידי ואידי שנתן בשתיקה ושלא במקומו לאו

כמקומו דמי והא דאיכא דם הנפש הא דליכא

דם הנפש תנן פסול ואין בו כרת בשלמא

לריש לקיש היינו דקתני פסול ואין בו כרת

אלא לרבי יוחנן מאי אין בו כרת קשיא

ולשמואל מאי אין בו כרת ה"ק אם נתן

במחשבה פסול ואין בו כרת ורבי יוחנן אי

שלא במקומו לאן כמקומו דמי ליהוי כי

ינשפך מן הכלי על הרצפה ויאספנו סבר לה

כמ"ד לא יאספנו דאמר רב יצחק בר יוסף

א"ר יוחגן הכל מודים בניתנין למעלה שנתגן

למעלה למטה שנתנן למטה שלא כמצותן לא

יאספנו לא נחלקו אלא בניתנין למעלה שנתנן

לממה לממה שנתנן למעלה שרבי יוסי

אומריו לא יאספנו ורבי שמעון אומר יאספנו

תורה אור השלם

 וְאם הַאָבל יַאְבל מִבְּשׁר זָבְח שְלְמִיו בֵּיוֹם הַשְּלִישִי לֹא יַדְצָה הַמְּלְבְּרִיב אתוֹ לֹא יַהְשָׁב לו פְּגוּל יְהָנָה וְהַנְּפָשׁ הָאבֶלֶת מִמְנוּ עֲוֹנְה תִּשְׁא:

ויקרא ז, יח

שימה מקובצת

ואי שלה בהן בתקומו כו'. וקשה דמשמע דהי להו כמקומו דמי מחל שפיר, והיך ניחה הה דקסני ניחה שפיר, והיך ניחה הה דקסני [למחר] פסול, הפילו פסול נמי לה להוי. והלא ממש כמי שלא עשה כלום ביון דשלא כמקומו דמי, וי"ל דמ"מ למחר פסול. וא״ת א״כ לאלתר נמי אמאי כשר. אי כשלא כמהומו דמי מתמי בשר, מי כשנה כתקונו דמי ליפסל משום מחשבת חוץ למקומו, וי"ל דכיון דגלי קרא במחשבת חוץ לתקומו דבעיט מקום משולש כדמוכח לקמן ודף כנו, מקראי א"כ לא מיססיל משום מחשבת הינום לא מיססיל משום מחשבת הינום ואע"ג דאם נתנו כמו שחישב פסול יוש ג יום מנמי כמו שמישב פסוכ הי: א' הבי איפסולי בו'. מימה מאי נאין אמרת בשלמא איכא הכא, הא אפילו אי אמריע לאו כמקומו הא אפילו אי אמריע לאו כמקומו דמי קשיא אמאי למחר פסול אי לאו דמי קשיח מתחי נמחד פסוי מי ימו משום מחשבת היטום. ומירן השר מקולי דה"ק אי אמרת בשלמא לאו כמקומו דמי ניחא דלמחר פסול משום מחשבת היטוח משום דליכא אכילת מובח אבל השתא דאמריע במקומו דמי והוי שפיר אכילת מזבח ומ"מ גלי הרא אם האכל יאכל דליכא ות מצבי קומ מם המכל מכל יכל פיגול, אם כן יש לנו לומר דמעטיה קרא לגמרי דאף מחשבת הינוח לא היו כיון דלאו במקומו הוא דחישב. ומשני דלהכי לא מהני קרא להוליאו סינות ממחשבת ממחשבת הינוח (חודה): ר"ל (אומר) [אמר לעולם] פסול ממש. כלומר הא מחניי דקתני פסול, פסול לגמרי משמע אף לענין שלא נמכפרו בעלים, ושלא במקומו כמקומו דמי ודרשינן שפיר כיון בתקומו דמי היינטיק שפיר כיון שהגיע דם לאויר המוצח נתכפרו בעלים. ולא קשיא מן המקרא דמשמע כמקומו דמי ובמתני אמרינן פסול ממש, דמחני מיירי [במחשבה] (במחשבת) (במחשבת) ובמחשבה) לאכול בשר במחשבת) (במחשבה) מוסיר בשר זוך לזמנו והויא מחשבה לפסול כמקומו דמי והלכך הוי פסול לגמרי ומ"מ אין בו כרת דוריקה דלא שריא בשר באכילה לא מתייא לידי פיגול אפ״ה פסול מידי דהוה אמחשבת הינות. כך שיטת הקונטרס, והא דנקט לאכול בשר חוץ לומנו לא דק דהא אם הניח הבשר עד למחר לא מיפסלא קרבן, ומחשבה בדם לא מלינן למינקט כבו דהא כיון דכמקומו דמי לא מיפסל אם הנית שאר הדם למחר, ולא מלי למינקט מחשבת למחר, ולא מלי למינקט מחשבת אימורין עד למחר דפסול מיהא מדרבען הוא ואומר רביט פרץ דאיכא לאוקמי במחשב ע"מ לשפוך שירים ואע"ג דשירים לא מעכבי מ"מ למות (הלחיכת) הגורינן חטו ליכות לכי תוד"ה ואי שלא להנית כם: תוד"ה ואי שלא במקומו בו' א"ב על ברחין במקומו רמי. ומיהו נולה הלאלתר במקומו דמי. נתיהו נתלה למלמכת כמל לפילו ללו כמקומו דמי משוס כמר לפילו ללו כמקומו דמי משוס דרכיינן לקמן שלישי למקומ משולם החל לן תופי חיי. מים: ""ח" יצא. וועד חיי. מים: ו"ח" בצא. למון הריים, וחייל דלו לל כמיב ללו חשב (חייל) במחשבה בעלמל לו ללו ללו במחשבה בעלמל לו אם במוך לו מרשה בעלמל לו לו ללו למנו למנו ללו מים בעול לו של במון ללו מושה בעלמל לו של במון ללו מושה בעולם לו של במון ללו מים בעולם לו של במון ללו מום במול לו של במון ללו מום במול לו של במון ללו מים ללו של המול לו של מון ללו מים לו מים ללו מים לו מים ללו מים ללו מים לו מים לו מים מים לים לו מים ללו מים ללו מים לו מים לו מים ללו מים ללו לא, ואי כתיב לא יחשב הו"א לאן דוקא מחדם (הוא דאינו פסולן לגמרי [שפיר] מכפר אבל הכא דפסול לגמרי (שיכפר) אומא לא [יכפר]

:קמ"ל

לאי שלא במקומו כמקומו דמי בו'. יי מימה ואי לאו כמקומו דמי לאלמר אמאי כשר וי"ל דהוה מלי למימר וליטעמיך והשתא ניחא הא דקאמר לקמן בסוף כל הפסולין (דף לו.) ר' יהודה לטעמיה דקאמר שלא במקומו כמקומו דמי ופירש שם בקונטרס דשמעינן ליה דהכא שלא במקומו כמקומו דמי ופירש שם בקונטרס דשמעינן ליה דהכא שלא במקומו לא במי

בברייתא דמוקמינן כוותיה בשמעתין (תוספות) ומנא ליה לקמן דר' יהודה סובר כן בעלמא דקאמר ר' יהודה לטעמיה אי ברייתא ישו דשמעתין דלמא סוברת דלאו כמקומו דמי אלא דסמיך אהא דקתני לאלתר כשר א"כ על כרחין כמקומו דמי וסיפא דלמחר פסולה אתיא כרבי יהודה כמו מחשבת סינות (ע"כ): יצא זה שאין פיגולו גרם לו. וח"ת אמאי אינטריך לקמן (דף כט:) לא יחשב לומר שמחשבות מוליאות זו מזו תיפוק ליה מהכא מי שפיגולו גרם לו יצא זה שאין פיגולו גרם לו ועוד קשה לרבא דמסיק בסוף פ"ק דמנחות (דף יב.) לדברי האומר שירים שחסרו בין קמילה להקטרה מקטיר קומץ עליהן וקיי"ל דאותן שירים אסורים באכילה דמהניא בו להו הקטרה למיקבעינהו בפיגול ולאפוקי מידי מעילה וי"ל דהא דמיתסר באכילה אין כאו מחמת מיעוט ההקטרה של קומן הלכך לא ממעטי ליה מאם האכל יאכל מי בבו שפיגולו גרם לו משמע דאי לא הוי המחשבה הוי הזריקה מעלייתא ומשתריא בשר יצא זה שאין פיגולו גרם לו דאפי׳ לא הוי המחשבה לא הויא זריקה מעלייתא דהא לא שריא בשר באכילה בו (תוספות) וי"ל דמי שפיגולו גרם לו משמע באותה עבודה עלמה דאי לא הויא מחשבה הויא הזריקה מעלייתא ומשתריא בשר באכילה יצא זה שנתן למטה למעלה שאין פיגולו גרם לו ואפילו לא הויא המחשבה לא הויא זה זריקה מעלייתא דהא לא שרייא בשר באכילה אבל אם שחט חטאת שלא לשתה או במחשבת חוץ למקומו והדם קיבל או זרק חוץ לזמנו סד"א ליהוי פיגול ובכרת דכיון דבאותה עבודה דפיגול ליכא מחשבה

אחרת קמ"ל לא יחשב אי נמי אימא הני מילי כי נפסל תחלה לא הדר תו מיקבע בפיגול בעבודה שאחריה אבל כי נקבע בפיגול בעבודה אחת ובעבודה שניה שאחריה חשב שלא במקומו לא פקע שם כרת מיניה קמ"ל לא יחשב וקשה לר' יהודה דאזיל בתר מחשבה שקדמה כדתנן בפירקין די ולאלחר כרו דכשר במסקנא אתיא כרבי יהודה דסבר שלא במקומו כמקומו דמי ותימה כיון דמחשבה כמעשה לרבי יהודה ^{ה)} א"כ לאלתר כשר היינו בעלים נתכפרו אבל בשר פסול כדאמר שמואל לעיל וא״כ חזר וחישב חוץ לזמנו בעבודה שניה אמאי פיגול בהו להתחייב כרת הא זריקה דלא שריא בשר באכילה לא מייתי לידי פיגול כמו בסיפא למחר פסול ולא פיגול מהאי טעמא ונראה דר׳ יהודה לא עביד מחשבה כמעשה אלא היכא דבמעשה פסול גמור ולא נתכפרו בעלים ואם כן לאלתר כשר היינו כשר גמור ושריא בשר באכילה דאי לאו הכי ליפלוג בניתנין למעלה למטה שיהא פסול בשר באכילה כמו במעשה. ברו"ך ע"כ: אלא דבר אחר גרם לו. והקשה ה"ר חיים מידי דבר אחר כתיב כדאמר בבבא קמא (דף כה.) מי שקרויו גרם לו יצא זה שאין קרויו גרם לו אלא דבר אחר גרם לו ופריך מידי דבר אחר כתיב וי"ל דסמיך אקרא דלא יחשב לא יערב בו מחשבות אחרות ד) אע"ג דלריכי תרוייהו מ"מ סברא הוא שדבר אחרם יגרום לו ןפיסול להפקיע מידי פיגולן כו כיון דאשכחן מחשבות שמוליאים זו את זו אי נמי קרא יתירא קדריש הכא והא דאמר פרק גיד הנשה (חולין קה.) מי שגידו אסור ובשרו מותר ילא זה שגידו ובשרו אסור לא דמיא להכא: וריש לקיש אמר בו'. אע"ג דלרים לקים לריכי לשנויי כדרבא ובפ"ק דמנחות (דף ה:) משמע דלא סבר ליה כוותיה בדבר הראוי לעבודה מ"מ באינך סבר ליה כוותיה שפיר: חוץ לומנו פיגול וחייבין עליו כרס. שהריח קרבו מתיריו דהכי מנן במתני׳ (לקמן כט:) חוץ למקומו פסול חוץ לומנו פיגול שהרי קרבו מתיריו מהן פיגול ₪ מהן שחיקה ואין כאן פסול מחשבה אחרת להוליאו מיד פיגול: למחר פסול. אבל אם אותה מחשבה שחישב בעבודה ראשונה ליתן את למחר פסול. אבל אם אותה מחשבה שחישב בעבודה ראשונה ליתן את

הניתנין למטה למעלה חישב לזרוק אותה זריקה למחר פסול כדמוקמינן לקמן מידי דהוה אמחשבת הינוח שהרי שחט ע"מ להניח דמו למחר פסול ורבי יהודה היא דפסיל ליה בפ"ג (לקמן לה:): חזר וחישב. בעבודה שניה בין חוץ לומנו בין חוץ למקומו פסול ואין בו כרת דהא איפסיל ליה במחשבה קמייתא ותו לא חייל עליה פיגול דלא קרבו כל מתיריו: ואי שלא במקומו. דמזבח כמקומו דמי: האי פסול. בתמיה. אמאי קרי ליה פסול להאי דחישב ליתן שלא במקומו למחר פיגול הוא שהרי חישב בשחיטה ע"מ לזרוק דמו למחר דהיא אכילת מזבח אלא יו לאו כמקומו דמי ולא חשיבא אכילה: זריקה דשריא בשר באכילה כו'. כגון במקום מתן הדם מייתי לידי פיגול בין שחישב בה ע"מ להקטיר אימורים למחר בין שחישב בשחיטה לזרוק למחר יאו: זריקה דלא שריא בשר באכילה. אי הוה עביד לה בזמנה כגון זריקה שלא במקומו לא מייתי לידי פיגול בין שחישב בה ע"מ להקטיר אימורים למחר בין שחישב בשחיטה למיעבד הך זריקה למחר לא מייתי לידי פיגול: פיגול יהיה. והנפש האוכלת וגו': מי שפיגולו גורס. שלא יאכל הוא דקאי בעונה תשא יצא בשר שמרק הדם שלא במקומו דאיסור זריקה שלא במקומו גרם לו שלא יאכל הלכך אין חייבין על פיגולו כרת. ונפקא לן מהכא דאי חישב בזריקה שלא במקומו ע"מ לאכול או להקטיר למחר לא הויא מחשבת זריקה לענין פיגול ומינה כי חישב בשחיטה ע"מ לעשות זריקה זו חוך לזמנו לא הויא מחשבה בזריקה המפגלת: אי הכי. דלא הויא זריקה לענין מחשבה איפסולי נמי לא נפסול: אמחשבת הינות. דהא חשיב מיהא להניחו

למחר: ואליבא דר' יהודה. לקמן בפ' כל הפסולין (דף לה:) תכן להניח מדמו למחר כשר ור׳ יהודה פוסל: וריש לקיש אמר כו׳. אמתניתין קאי ופליג אדשמואל: לעולם פסול ממש. דלא תני תנא פסול אבשר לחודיה אי לא פריש בהדיא ומתני׳ פסול לגמרי קאמר שאף בעלים לא נתכפרו: ושלה במקומו. כשמואל סבירה ליה דכמקומו דמי לענין כפרה ולה להתיר באכילה כדדריש ליה שמואל לקרא דלעיל ואני נתתיו לכם וגו' [ויקרא יו] ולא קשיא בו אמתני': כאן שנתן בשתיקה. דרשא דקרא דמשמע בעלים נתכפרו כשנתן בשלח יו במקומו בשתיקה ומתני׳ דקתני פסול בנתן דו במחשבת לאכול בשר חוץ לומנו ואשמעינן דפסול ואין בו כרת דמחשבת זריקה זו מחשבה הוא לפסול דכמקומו דמי ולא לפגל דזריקה דלח שריח בשר בחכילה לח מייתי לידי פיגול: חנן כו'. כל הנך חיובתח דאותבי׳ לשמואל מותבי׳ נמי לריש לקיש דהא כוותיה סבירא ליה דשלה במקומו כמקומו דמי: ורבי יוחנן המר חידי וחידי. מתניתין דקתני פסול וליכא תקנתא ומתניתין דכל הפסולים דתני תקנתא שנתן בשתיקה: בשלמה לריש לקיש. דאוקי מתני׳ כשנתן במחשבה איצטריך למיתני אין בו כרת לאשמועינן דאע"ג דחשיב בהך זריקה חוץ לזמנו אינו פיגול וכדאמרן (א) דלא שריא בשר באכילה לא מייתי לידי פיגול: אלא לרבי יוחנן. דמוקי בשתיקה והאי ביו פסול משום דלא במקומו הוא פשיטא דאין בו כרת קשיא: ולשמואל מאי אין בו כרת. דאיהו נמי מוקי לה בשתיקה: הכי קאמר ואם נתן במחשבה. דחוץ לזמנו פסול ואין בו כרת ואינטריך לאשמועינן אע"ג דלענין כפרה כמקומו דמי מחשבת פיגול לא חיילא הואיל ולא שריא בשר באכילה. אבל לרבי יוחנן לא מצי לשנויי הכי דכיון דאשמעינן חנא דידן פסול ומשום דשלא במקומו (הוא אלמא) לאו כמקומו דמי פשיטא דאם נתן

במחשבה לא הויא מחשבה דהוי כאילו נמנו על הרלפה דלא קרבו כל מתיריו: ורבי יוחנן. כיון דלאו זריקה הוא כלל ניהוי כמי שנשפך מן הכלי על הרלפה ויאפפנו ואפי׳ ליכא דם הנפש אחרינא אמאי פסול יאסוף את זה מן המובח ויחזור ויתננו במקומו בשלמא לשמואל ולריש לקיש על הרלפה ויאור ויתננו במקומו בשלמא לשמואל ולריש לקיש כיון דוריקה היא לכפרה אידחי ליה מלאספו שהרי כיפר אלא לר׳ יוחנן יאספנו: שבר לם. תנא דמתנימין: רמ״ד לא יאספנו. כיון דהגיע למובח ואש״ג דשלא כהילכתו הוא קלטיה מובח לאפוקי מתורת כפרה אחריתי: הכל מודים בניסנין למעלה שנחלן למעלה שלא יאספנו. לאור וליתנו כמלומו דכיון דניתן במקומו אודא ליה מורת זריקה מיניה: לא נחלקו. הנך כגון במחשבה או בשמאל: שלא יאספנו. לא יאספנו ואף על גב דלאו כמקומו דמי יו: ורבי שמעון אומר כו׳. וע״כ ליכא למימר מנאי דבעינן למימר שו שרבי יוסי אומר לא יאספנו ואף על גב דלאו כמקומו דמי יו: ורבי שמעון אומר כו׳. וע״כ ליכא למימר דטעמא

(לקמן לה:], ב) עיי לקמן לה:, ג) עיי תוסי לקמן דף כט.
 ד"ה למקום, ד) לקמן כט:,
 כ) [לקמן לו.]

הגהות הב״ח

(A) רש"י ד"ה בשלמא וכו' וכדאמרן זריקה דלא שריא:

שינויי נוסחאות

א] נ"ל אמר ליה דכתיב (כי" ש"מ): ב] תיכות ואליכא דרכי יהודה ליתא בד"ו והש"מ הוסיפן יהודה ניתח בד"י והמ"מ החקים [עפ"י רש"י]. וער' בה"י וח"ל דלשר' הר"מ ל"ג זה: ג] בכתה"י וש"מ במחשבה. [בדפוסי ולניה נוסף כלן ואליבא דר' יהודה]: ד] מיכות חישב ליתן ניתל ון מיכות הישב ליהן פענו בכתה"י, ובש"מ מחקן [דהא לא מיירי בחישב אלא בנתן]: ה] למטה כוי עד כל"ל (שים וב"ה בבי"ח ועי דק"ם). ס"א כל הני תיובתא ושנינן כדשנינן ש"מ): ו] תיכת כו' ליתל כדפ"י. (ש וו). ון עיכנו כול לענו כל עי וע" לש"ש: ז] אומר יאספנו ור"ש אומר לא יאספנו כל"ל וכל"ל בלש"י (*ש"מ). ובה"ז וכל"ל ברש"י (*ש"ח). ובה"ן מקיים גירסתנו. ועי' טה"ק: ה] נ"ל שהרי קרבו מתיריו ליתל (כידי, שחר"). או אייי ריינ מוריים: מו לייל בפיגול (פייי, שחפיי). בן כייל בפיגול (שיים: יו) אלא ש"מ לאו (שיים): יאן כש"מ נוסף דוריקה דשריא בשר באכילה אי הוה עביד לה בזמנה מייתי לידי פיגול: ב] משיא הרא אמתני׳ (*m"m"): יבן קשיא קרא אמתני ("ש"ח):
יגן ל"ל שלא ("ש"ח): ידן בנתן
הניתנין למעלה למטה
במחשבת כל"ל ("ש"ח):
מון והאי דתני פסול (ש"ח): מון למימר קמן כל"ל (ש"ח). והס"ל ומה"ל שרבי יוסי כו׳ ונסקיק ותוסיק שרבי יוסי כור (בייב:): יו] דמי רע"כ ליכא למימר כרי כלי"ל והד"ל. ותה שבינתיים נמחק (שים). ועי טה"ק: יח] ל"ל הכי (גליון). נ"ל (צ"ק ופ"מ): כון בש"מ נוסף כאן עוד ואין זה אלא גילוי מילחא עוד ואין זה אלא גילוי מילחא בעלמא: בה] הקטע דלהלן הדפיסו בד' וילנא בעת' הקודם בטעות ומחמת כן נחקשו בו טובא: בש) אולי צ'יל למינקט כך טובא: בש) אולי צ'יל למינקט כך טוכם: במן חוזי כ"י למינקט בך במחשב באימורין דאם הניח במחשב במחשב במחשב האימורין עד למדור פסול דרבן מירא הוי. ועי' היטב בחבן מירא הוי. ועי' היטב בחם" לקמן דף לו: ד"ה לא כלוסו (נביוון: לן וכ"ק מום" לקמן כע ע"ח: לאן לולי לאל לאולי ליל הו״א דוקא התם דפסיל לגמרי מכפר אימא דאינו מוציא מידי פיגול קמ"ל (גליון):